

საქართველო
1931

ნიანბი

№ 27
1931

ლენი

აბა. ღონის

საგლსის ბოძი

პირველი დარტყმა „ნოკ-აუტ“
სახეთი რა მწვავე გამოდგა.

ლორდ-ჯენტლემენი დაეცა,
ღიეცა, ვეღარ წამოდგა.

ამ დღეებში ნიანგს ეწვიენ საბჭოთა მოქალაქე იაპონელების და ჩინელების დელეგატები, რომლებსაც მასთან ხანგრძლივი საუბარი ჰქონდათ. მოგეყავს საუბრის მოკლე შინაარსი:

ჩინელი (ნიანგს):— მოგესხენებათ, რომ იაპონიასა და ჩინეთს შორის დიპლომატიური არა უბრალო კონფლიქტი, არამედ ნამდვილი ომი.

თუმცა ამერიკას, რომ კითხვით იაპონიასა და ჩინეთს შორის უბრალო „გაუგებრობას“ აქვს ადგილი, საინტერესოა თქვენი აზრი რა შედეგი მოყვება ამ ორ სახელმწიფოს შორის გართულებულ მდგომარეობას?

იაპონელი, — სრული სიმართლეა, რაც მოგახსენათ ამხანაგმა ჩინელმა. იაპონიასა და ჩინეთის იმპერიალისტები ერთმანეთს შორის წაიჩნუბენცხადია, მათ შიდა დიდი აქვთ და მკვლევით გაუმძიმებინ არიან. მანჯურია თვითიული სათვანისათვის „გემოიანი ლუკმა“, — რომელსაც არც ერთი მფორეს არ დაუთმობს.

ჩინეთის მებრძოლი ხალხი რამდენი წელია სისხლისაგან იცლია რევო-

ლიუციონურ ბრძოლებში. მოსალოდნელი ომები გაანადგურებს და მიწასთან გაასწორებს მას. საჭიროა ომის წინააღმდეგ სულ სხვა ზომების მიღება, ვინემ ერთა ოიგასაგან არის მიღებული. ამხანაგო ნიანგო, რას იტყვი თქვენ? გვიანტერესებს თქვენი აზრი.

ნიანგი (ო. კატებს) ამხანაგბო, ნება მომეცით მოკლეთ ვადმოგცეთ ჩუი აზრი.

მდგომარეობა ჩინეთსა და იაპონიას შორის რთულია.

ყველა ბურჟუაზიული სახელმწიფოები დაინტერესებული არიან ჩინეთისა და იაპონიის შორის მომხდარი ინციდენტოო მიკროკლურ ზრახვებით ცდილობენ „ხელი წაითფონ და გაუმძიმონ კაპი დიკაპიოლით. ერთა საილიო-სახანობას წარმოადგენს, რომელსაც იაპონიამ „ენა მუტელში“ ჩაოგლო.

უკანასკნელ ცნობის მიხედვით სამხედრო ოპერაციები იაპონიას მანჯურიიდან ერთა ლიგაში გადაუტანია.

ლიგის ერთ-ერთ სხდომაზე იაპო-

ნიის წარმომადგენელს იოსიხაგას ჩინეთის წარმომადგენლის მისათვის სილა გაურტყამს. მიც მას მაგრად და ხვედრად და იოსიხ კასათვის გვერდი ჩაუმტვრევია. ერთა ლიგის წევრები შიშისაგან დარბაზიდან გაქცეულან.

ერთა ლიგის თავმჯდმარეს ლერუს მათი გაშველება მოუწოდებია, მაგრამ მისთვის მოჩნუბარებს ისეთ „მასაჟი“ გაუკეთებიათ, რომ დღეს ის ფეხზე ველარ დადის და საზეც ლილას უგავს თურმე. (დელეგატები იცი ნიან) ამხანაგბო, იმის თქმა, თუ რით დათავდება ეს ინციდენტი იაპონიასა და ჩინეთს შორის ძნელია.

მხოლოდ ერთი რამ შეიძლება ითქვას: მოსალოდნელია ამ ორ ქვეყნების იმპერიალისტებმა „ქკუა“ არ დაკარგონ და შეთანხმებით დასძლიონ ეს ინციდენტი. რადგან, ზომ გავიგონიათ: „ძალი ძალის ტყავს არ დახვესო“.

თ უ ეს ასე არ მოხდა, — მთ უარე სი მათთვის — ომს რევოლიუცია შესცვლის.

(დელეგატები ტანს)

შემატრა

ჭ ე ნ რ ი ს ჰ ა ი ნ ე

გ ა ზ ზ ა რ უ ლ ი გ ა მ ი

ერთი საუკუნის წინედ გენიალური პოეტი ჰენრიხ ჰეინე სწერდა ბურჟუაზიულ ინგლისის შესახებ.

„ქვეყანა, რომელსაც სიძულვილისაგან ამღვინანს, გადაყლაპავდა თქვენგ, რომ კუჭის აშლის არ ეშინოდეს; რუსი, მთვლემარე, საშინელი ცხოველი, რომლის ყოველი სუნთქვა მზრჩოლავი გაზია და, რომელიც, ბოლოს, ალბად თავს ჩამოიხრჩობს ხომალდის ბაწარზე“.

ჰენრიხ ჰეინე — „შექაბრის ქალბი“

ჩვენ გვგონია, რომ უკვე იწყება ხანა, როცა ჰეინეს თქმა ხორციელდება:

მ ე ზ ლ ა უ რ თ ა გ ა ფ ი ც ვ ა ი ნ - გ ლ ი ს უ ი

„ოკეანეს ფლოტის მეზღვაურებმა გაფიცვა გამოაცხადეს და არ დაემორჩილენ სარდლობის ბრძანებებს, ასეთი აშკარა რევოლიუციონური გამოსვლა პირველი შემთხვევაა ინგლისის ფლოტის ისტორიაში“.

რადიო-დებუშიდან

დიან, ახლოვდება დრო, როცა ინგლისის მეზღვაურები თვითონვე ჩამოახრჩობენ ინგლისის კაპიტალს მისვე ხომალდის მსხვილ ბაწარზე.

ამისი მომასწავებელია, თუ გნებავთ, ის ამბავიც, რომ: „სტერლინგის კურსი მსოფლიო ბაწარზე თანდათან ეცემა, რის გამოც მრავალ ქალაქებში დაიხურა ბირჟები“.

რადიო-დებუშიდან

ყოვლად ძლიერი სტერლინგი, რომელიც ინგლისის ფლოტით ეკიცე იყო და ბატონობდა მსოფლიო ბაწარზე, უკვე „კუჭ-აშლილია“ და, როგორც ინგლისის ფრონტზე ეცემა დისციპლინა, ისევე ეცემა მისი კურსი მსოფლიო ბირჟაზე.

ბ ა ტ ო ნ ი და ყ მ ა

„საფრანგეთის კაპიტალმა კრედიტების საშუალებით ხელში ჩაიგდო ავსტრიის მრეწველობა. ამჟამად ავსტრია ფაქტიურად საფრანგეთის ავსტრის წარმომადგენს“.

„ავსტრიაში ფაშისტური გადატრიალება, რომელსაც იტალიის ორიენტატორები ახდენდენ, დამარცხდა სურანგეთის ფინანსების დახმარებით“.

„საფრანგეთმა ავსტრია აიძულა უარი ეთქვა გერმანიისთვის საბაჟო ხელშეკრულებაზე“.

გაზეთებიდან

გაზეთებიდან ამ ცნელ ამონაწერების შემდეგ სიტყვა - სიტყვით ვადმოვიწეროთ ჰენრიხ ჰეინეს ნაწარმოებიდან შემდეგი:

— „შენ მართალი ხარ, — მითხრა ფილოზოფოსმა, — რომ ღმერთმა ქვეყნის გაჩენისას ძალიან ცოტა ფული გააჩინა. ამიტომ (ავსტრია) იძულებული გახდა ფული ეშმაკისაგან (საფრანგეთისაგან) ესესხნა და დაეგირავებინა მისთვის ქვეყანა (ავსტრია). და რადგანაც ვმქალი ჯერ

კიდევ არ არის გამოსყიდული, ამიტომ ეშმაკს (საფრანგეთს) ვერ უკრძალავს (ავსტრია) შინაურ საქმეებში ჩარევას და შიგ არცე - დარგვის მოხდენას. ეშმაკი (საფრანგეთი) თავის მხრივ, რა თქმა უნდა, დაინტერესებულია, რომ ქვეყანა (ავსტრია) არ დაიღუპოს და არ დაეკარგოს ვასესხებული ფული. იგი თითქმის განზე დგას და ზომავს ყოველივე ნაბიჯის ვადადგმას. თვითონ შევალეც (ავსტრია) გრძნობს, რომ ეშმაკი (საფრანგეთი) მართლაც ზრუნავს მისთვის ვასესხებულ ფულის სიყვარულის გამო და ქვეყნის (ავსტრიის) მმართველობის საკითხებს ყველაფერს მას (საფრანგეთ-ეშმაკს) უთანხმებს და მინისტრების (შობერის მი ატობა) შერჩევასაც მას ანდობს.

მაგრამ იგი (ეშმაკი — საფრანგეთი) მაინც ჩუმად მოქმედობს მის (ავსტრიის) წინააღმდეგ. ქვეყანას (ავსტრიას) ისევ მოელის დაღუპვა და ისევ ეშმაკი (საფრანგეთი, ან რომელიმე სხვა კაპიტალისტური ქვეყანა) დაეპატრონება მას... აი, როგორი ცუდი შედეგები აქვს ვალს“.

ჰენრიხ ჰეინე — „ახალი სამინისტრო“

შებერი, კბილდაცენილი ეშმაკი (კაპიტალი) სულს დაფავს; და, რომ ფათურობს, ეს არა სიცოცხლეა, არამედ — სიკვდილის უამბა.

ისელი.

ისელი.

ისელი.

ცალი თვალთ შტრის ეზოში

კომისარიატში

მე დღეს სტერლინგს მივქვითინებ, თუ მუშაოს ოსტინ ჩემბერლენი, ოქროს „სტანდარტს“ ვიგლოვ მწარედ,

შეგემატოსთ მისნი დღენი-ნიმ დახურულ ბირჟებს ვფიცავ, ალბათ ვარ კაცი კანში, ცალ თვალთ რომ გადავხედავ ჩინეთის დიდ გალავანში.

რა აშხების მომსწრე არ ვარ, რა არ ხდება ამ სროეთში: სიტის გვერდით ფლოტი დრტნავს

და გლეხები—ინდოეთში...

მანჯურია ვინ დაიპყრო?

ბეიბინს ვინ ემუქრება?

ჩან-კაიშიც ნერვიულობს:

მგოაია, რომ დღე უქრება!...

მხოლოდ წითელი საფრთხისგან თუ ყვითლის ხელით ელის დანა?

ამას მარტო დრო გადასწყვეტს,

სხვებზე ძნელია ამოაჩანა

ელდა ეცა ძველ — უაოოს აღმოსავლეთ — დასავლეთით: ზღვის შხრივ ჯანყი თუ აღვნიშნეთ, არ აკლია არც ხმელეთით!

სტერილინგს ფრანკი ეცილება, ეცილება შვილში დოლარს...

კინტენბერის მღვდელმთავარი რომის პაპის უშვერს ოლარს.

ძნელი არის გაბოცნობა:

სახოვს რასმე თუ ედავება,

სააქაო თუ მობებრდა,

საიქაო ექავება...

კარათ იყვის მაკდონალდი,

ჩერჩილი და ბოლდუინი,

ბიშებს მაშინ დაუოძახებ,

თუ იყარეს ფრანკის ოინი.

ავერ ჰუვერს განუზრახაი

და თავისკენ იწვევს ლავალს,

ესეც კოტას ფებს კი ითრევს,

მაგრამ წასოლით მაინც წვაღს...

ნიუიორკს ეცივინბა,

ვაშინგტონი საქმეს ხლორთავს,

ალბათ, ორი ეს დიფიშირი

ხელ ეელს იაგლის გაუმორთავს.

და ამ ჩიყუნის ოქოიარსაც

მიეჯემა მანამ შევბა,

სანამ პარიზს ან ვაშინგტონს

შადა ისევე აეშლებია!...

ძნელი არის შესაცნობათ,

თუ რას ფიქრობს ეს ეინი,

მართალია, ბირჟებს ხლორავს,

სჩანს, რომ გასასის ოქოოს წვენი!

მაგრამ წვენი გააღინა

მაინც თავის მხრით აგერ ჩინეთს!..

არა სწავთ, ამერიკის

მაკლირიბო, მოილხინეთ!...

თუმც ნიპონის „მაიმუნებს“

შეუღრინოთ, შეეუყვეთ,

რაც მასთან თქვენც ნადავლზე

შეიქნებით მოიფიქოთ,

სანამ „წითელი ნიღურისგან“,

არ შეგდგათ ფეხშიშ ტბორი...

ცდილობთ, მაგრამ ეს დღეც თქვენ-

თავის აღარ არის ისე შორი!..

ენუქა.

გურული გლეხი მომარაგების კომისარიატში

გურული (მეორეს) — უკაცოვად ძამიავ, კომისარი აქანაი უბრძანდება?

მეკარე (რა დროს კომისარია, გერ კაბინეტი არ დაუსუფთავებიათ, შე კაცო!

გურული: — რავე ძამიავ, რას უყურებდით ამდენხანს, ადრე ვერ მოდიდ და ვერ გაწმინდეთ მაგი კაბინეტი თუ ჯურუყვეთ?

მეკარე (ჩუმად: რას მივლ-მოვლება ეს ონგრი ვილკა არის) შენ, ჩემო ძმავ, როგორ უზრავდელამივით მივჯერდები, ვინ გეკითხება შენ ადრე მოვალთ, თუ გვიან..

ხომ არ ვინდა შენ აგი ჩოთქის ტარი გადმ-ვატვიზონ რბილ ალაგზე... დაგვინებთ თავი, სადაცა კომისარი მოზრძანდება და კაბინეტი დაუსუფთავებელი დახვდება.

გურული: — რავეს უზრავდელივ და დელი-დელიაო! რაფერ ბარბოლის ნაჭამივით ისე-რი ვინცა ხარ შენ მაგ სიტყვებს?.. რავე, ვინ გარწივარ მე შენ. მაგ. ჩოთქის ტარის ხელა ე უკველ ვის მქონდა ხელში მაქა-ხელა და რაფერ გაბრიოიდა ჩემთა? ლაპა-რაას შინისთანა მუთაილიო?..

მეკარე: — ბოდიშს ვინბი, ბატონო, თუ შე ძილება კოტა ხანს მოითმინოთ, ან და გაიარ გამოიარეთ, სანამ კაბინეტს დალაგებდენ და შემდეგ კომისარიც ვიახლება, შებრძან-დით და სიხოვეთ რაც გნეზავთ.

გურული: — აი, ძამიავ, ამფერი ქრისტიანული სიტყვა გეთქვა ამდოხანს და არც მე გაწყინებდი... ახლა გენაცვალე. წავალ კოტა ხანს და რომ მოვიდეს კომისარი, უთხარი, რომ მე მიინდა მისი ნახვა და უჩემოდ არასად წავიდეს.

მეკარე: — კარგი, გეთაყვა, მიბრძანდით!

გურული (დაბრუნებულ): — რაფერაა, ძამიავ, საქმე? კომისარი მოვიდა?

მეკარე: — უკაცრავად, კომისარი ჩვენ არა ვეყავს და საიდან მოვიდოდა.

გურული: — რავე, შე ოჯახს გადაბრაწულ-ლო. წახანაი კი იახოლი რომა, მოითმინე — კაბინეტს დავალაგებ და მერე მოვა კომისარი. რავე დალაგებაზე ხომ არ გადაყო-ლია იგი..

მეკარე: — აა გენაცვალე, კომისარი დიდი ხნიდან მოხსნილია თანახმად მისი თხოვნისა

გურული: — აა ვინაა, ძამიავ, მისი მოად-გილე, იმასთან მაინც შემიშვე.

მეკარე: — მოითმინეთ, მე შევალ მოვასხე-ნებ და პასუხს ვეტყვი...

მეკარე: — კომისარის მოადგილესთან — ამხ. ზენიაშვილ გლახუნო, ვილკა მათუერიანი კა-ცი არის და უნდა თქვენი ნახვა. შეიძლება, შემოვიდეს

ბენო: — პაულისტა, პუსკაი ზაილიოტ, გურული (შედის): — გამარჯობა შენი კაი, ბატონო ბენო, როგორ ბრძანდებით.

ბენო: — ნიჩევი, უიველ მონენოკუთ, რა-ბოტაიუ კაც სუმაშედში, მიინდოდა დავთხო-ვოდი სამსახურს, მაგრამ ნიკოტ ნე უელაეტ მათი მესტო ზენიატ და ამიტომ ქე დავერი გერჯერობით.

გურული: — ამხ. კომისარო ბენო, მე რო-გორც ჩოხატაურის გლეხკომის თავმჯდო-მარე, ვაზოოკ გამომიწერო ერთი ვაგონი ქერი ცხენებისათვის, ჯერა და მესხოცებათ.

იანე ლიჩქენ, რომ ჯოხზე გადასაკრდათ არიან, ცხონებული ილარიონეს ცხენებს დაეცვავენ.

ბენო: — პაულისტა, სეჩას ია სდელიოტ რასაოოიუყვი, ი ვსოი ვილამ, ია გატოვ აკაჯატ ვას სოდეისტევი...

გურული (მეორეს): — რაიო! რა წაუბარუ-სულა ახლა მიგან, რავე, რამდენი რუსი გადაუტლავებს მაგ შერგებულს, რომ ასთე პანტასავით მომავარა ამდენი რუსული, რა-ფერ გავიგო რა სიტყვა მიგან?

მეორე: — მაგან სიტყვა, რომ მე ამ საათში

გავსცემ განკარგულებას და ყველაფერს მოგცემო, მე მზათ ვარ, რომ გაგიწიო თქვენ ყოველგვარი დახმარება...

გურული: — ვი მარა, ამხ. ბენო. შენს მა-მას. გლახუნს ერთი დერი პარუსკაი არ

ესნოდა და შენ როდის ისწავლე ამდენი რუსულის ლაპარაკი?

ბენო: — ნუ ჩტოე, მოი ოტეც ნე ზნალ პორუსკი; ზატო ონ იმელ დენგი, ვსწავ-ლოზდი იქიათ-აქეთ, ვრასიო, სლუჟილ ი სლუჟუ ვ ტიფლისე ვსეგდა ნა ოტვეტსკენ

ნის დოლუკაოატიან. და ამიტომ უფრო შე-ტად მეხეობება რუსულებ ლაპარაკი.

გურული: — ეს ყველაფერი კარგი, მარა ახლა სად წავიღო ეს თქვენი განკარგულე-ბა?

ბენო: — ტი ვახში ტამ და ხელად მოგ-ცემენ. კოვდა უფილატ მოი პოდპის.

გურული (შეფიქრებ): — კაცო, ასეთი განკარ გულება წავილე მომარაგების კომისარია-ტოდან. მარა საახლოვესაც არ წიეიარიეს, რავე, არაფელი განმგლობა არა აქვს ამ ქალაქს თუ რაშია საქმე?

შეფი: — მოდი ამხანაგო, ბენოსთან და მას მოვლაპარაკე.

გურული: — ბენოსთან კი მივალ, მარა თა-ჯერანა რომ მიინდა!

შეფი (გაცვივრებულ): — ვისთან გი-ნდა თარჯიმანი, კაკო?

გურული: — ვისთან და ბენოსთან, ის ქარ-თულგბ არ მელაპარაკება და მე რუსული არ მისმის...

შეფი (ტელეფონთან): — ტრრ, ტრრრ, ცენ ტოალონი, დიატე პაულისტა კაბინეტ ნარკომსანაბა გრუზი, პონიალი, ნეტ?..

— გოტოვა, გაეაოტე.

— ატკუდა გაეაოტე?

— ს კაბინეტა ნარკომსანაბა.

შეფი: — ია ხარუ ტავარიშჩა ვეიაშინა გლახუნია,

გლახუნია: — ია სამ უ ტელეფონა.

შეფი: — ს ვამი გავიკოტ სერგეი სილვეს-ტოვიკი.

გლახუნია: — ეტო კტო სერგეი სილვეს-ტოვიკი?

შეფი: — მე ვარ, კაცო...

ბენო: — შენა ხარ კაცო. ვრომ დღეო?

შეფი: — აი, ბენო. რაშია საქმე, შენ მიგე-ცია მიმარება ერთი ვაგონი ქერის მიკიძის შესახებ გლახუნის ცხენებისათვის, მაგრამ იმათ უარი უთქვამთ, ვრომ დოლა, პირემუ ხე პოდრინ-აუტსია ს ტაბო?..

ბენო: — პუსტ პრიოდი? აჩიუე კომენ, ია ატელებ დრუტეო რასაოოიუყვი...

გურული მიდის, მაგრამ შედგვი გერაოტ არ ვიციო.

აწცა მოგიტხრათ ამბავნი
სრულიად ევროპისანი,
იმპერიალისტ მძარცველთა
უფესკრულად მდევრობისანი.
ვისაც მშრომელთა ნაძარცვეთ
სავსე აქვთ ჯიბე-ქისანი,
სისხლის ღვრა, ომი, ტაცება
ვისიც ნატვრაა—მიზანი.
დღეს რომ ფახაცი შეუდგათ,
ამას რა უ. რა მისანი?
შემოვვლე მათნი არენი,—
მანდატ მაქვს ნიანგისანი,
მათ ქადრაკულნი საქმენი
თვალით ვნახე და ვიჯანი.

ჯერ ინგლისი ვინახულე,
ზღვათა გაღმა გადავგორდი;
ბრიტიშ-სიტის სასახლის წინ
ანატირი ვნახე ლორდი:

— რა ვქნათ, ჯენტლმენ? — ნუგე-
შისთვის

დავაცეცებთ ყველგან თვალებს;
ჩვენ „ბებერ ლომს“ მუცელსა
ჰვეგრემს,

კულის რიკი უფამფალეებს.
მეზღვაურთა კუკუს კვრისგან
მას თავ-რეტი დაეხვია,—
თან სტერლინგიც დაათლაზდა,
ძირს ეცემა როგორც ტყვია,—
ვატყობთ რაღაც კამაც-კამაც
ცული დგება ჩვენთვის ხანაც—
კაპიტალიზმს ველარ შველის
მაკონონალდის ფეხთა ფხანა!
პუპუზ უცბათ ჩვენ დავდექით.
გატეხილი ვარცხლის წინა,
ვას თუ რაც ზურგს ცოდვა გვაწყა,
ცხვირიდან ძმრად წაგვედინა?

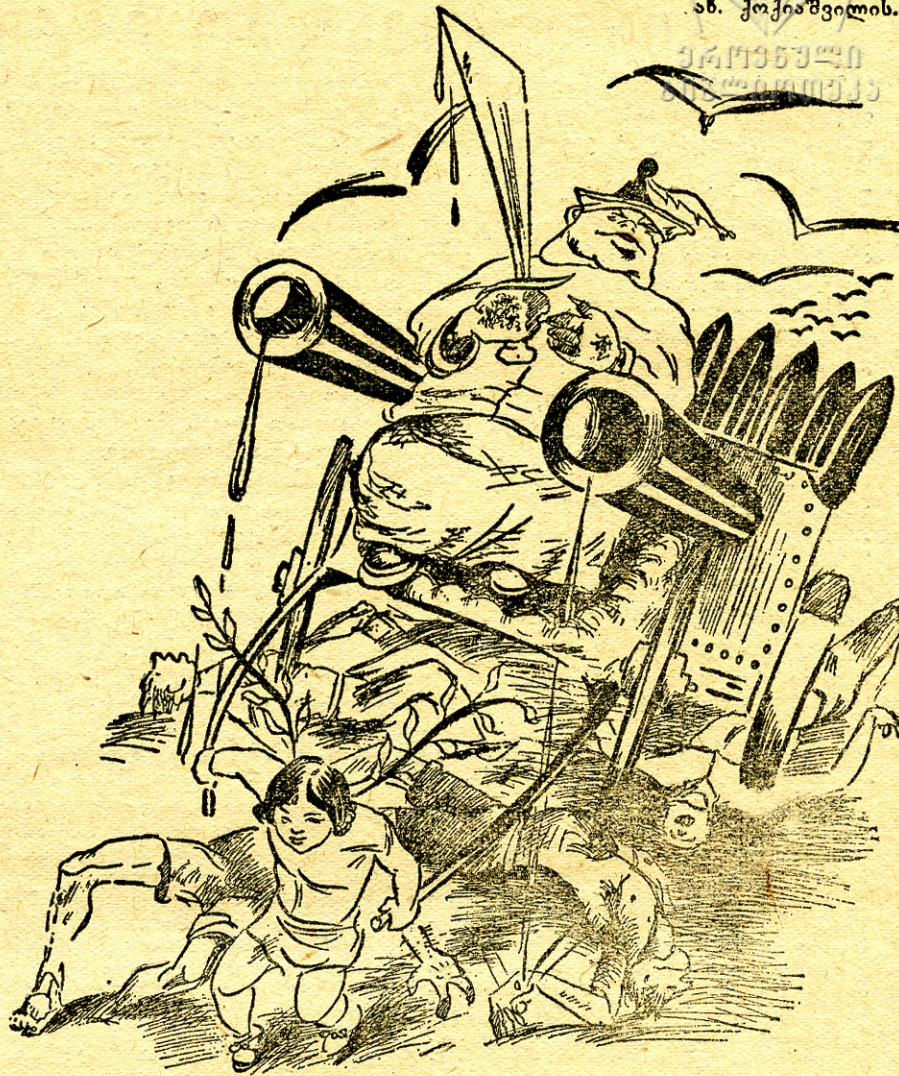
4

უსმენდი და გამეხარნეს,
გადმეშალის პერსპექტივა,—
მუშებსა და მეზღვაურებს
დაუტოვე დირექტივა:

ვთქვი: ოქტომბრის აჩრდილია—
დღეს ინგლისს რომ თავს დაჰკივა,—
არ დახაროთ მკლავი დაბლა,
ჩვენს მაგალითს თქვენცა გაყეთ,
და ძირმომპალ კაპიტალიზმს
ერთი ისე უჭიტლაყეთ,
რომ მიწაზე დაანარცხოთ
როგორც იხვის კვერცხი ლაყე.

შემდეგ ვეწვიე უნევას,
სად სალაყბოა ყაჩაღთა,
ლიჯაში მიიხრეს:—ჩვენის მხრით
ქვეყნად „მშვიდობა“ გაჩაღდა!—
— არ გჯერათ? ნახეთ ჩინეთი,
სადაც დღეს იაპონია—
მუკდენში ისე ფუსფუსებს,
ვით საყდარს—დიაკონია,—
ჰაი-ჰაი რომ „დავრწმუნდი“,
მათი ლაღალი ვცანითა,
მათი „მშვიდობის“ ანგელოზს
ვხედავ თოფ-ზარბაზანითა!

ესპანეთს მიველ მცირე ხანს,
საუზმე მინდა ვქამო რა,—

იაპონიის სიკეთე, აა...
იპრობს და სძარცვავს ჩინეთსა, ხიშტებით, არა დანიითა.
„მშვიდობა შეაქვს ყუმბარით, „სიწყნარე“, — ზარბაზანითა.
სისხლსა ღვრის „კეთილმეზობლურს“ ზრახვით „არ საზიანოთა“.

მართ უჩეიფოდ დამიხვდა
სისხლისა მსმელი ზამორა:
კოვზი ნაცარში ჩაუხტა,
ველარ მოელის დარებსა,
დღეს კომუნიზმის აჩრდილი
მას უჰაკუნებს კარებსა.

საფრანგეთს—გავლით შევჩერდი,
ამას ითხოვდა თავაზა,
მაგრამ სენას პირს წაეაწყდი
ორ მეღაძუა ავაზაკს:
ერთს მისტერ ჰუფერს უხმობდენ,
მეორეს მელა ბრიანსა;
ოქროს იყოფდენ ტამარებით
ევროპის კრიზისიანსა,—
მაცალონ, ვნახავ, მშრომელნი
ღღეს უბნელებდენ მზიანსა.

ჩინეთზე გადმოვიარე
ნიანგის თვითმფრინავითა,
და მე არაფრის გამკვირი—
განვიციფრდი სანახავითა:
მემოსეოდენ ურდონი

იაპონელთა ჯაოითა
ხიშტით შეჰქინდათ „მშვიდობა“,
სიწყნარე—ზა' ბაზანითა!
ახოვედენ, ულეტდეს, იპრობდენ
„კეთილმეზობლურ“ ზრახვითა,
... ლაპის ქალაქნი.

ჩაყაურმეს ხახვითა.
ომი და შფოთი აძაგეს
დამპყრობელთ შესარცხვებათა
და „ახგელოზი მშვიდობის“
ზარბაზანს ოზის ცხენათა:

მათ სხვათა შოოთა უბღვერენ—
ყელს ნერწყვი მოსდით ძალზედა;
წესია მუღამ ქოჯაკებს
ჩხუბი მოუღლით ძვალზედა,
ერთმანეთს დაერევიან,
სცანთ ჩემი დასტურლაძალი.
კაპიტალიზმის სახსნელად
ალარ არსებობს წამალი.
მთელი ევროპის ქეროზი
ყივის წითელი მამალი.

ს ე ფ ე მ ი ნ ა რ ა ქ ე

სეფე მძინარაძე თვალდათვალ ხედავს, რომ მარჯვენა იხრება, ოპორტუნისტულად მოქმედობს. უნდა ენას კბილი დააჭიროს, მაგრამ ენა მაინც თავისას რა იშლის. მემარჯვენე ოპორტუნისტულ ფრაზებს გაიძახის:

— მე, ამხანაგებო, მხარს უჭერ პარტყრილობის დადგენილებას. ყველა ფერში ვეთანხმები, მაგრამ მაინც არ მესმის, რა საჭიროა ე კოლექტივიზაცია, არტელები, კომუნები, საბჭოთა მეურნეობები... რას ვერჩიოთ საწყალ კერძო მესაკუთრე გლეხებს! მით უმეტეს კულაკობას, შრომობენ და ცხოვრობენ თავისთავის. ყველაფერი მომწონს პარტიის, მაგრამ მშრომელი მოქალაქების ასე გაფუსტიკება დიდ უკანონობად მიმაჩნია. კონდრატიევი სულელი კი არ არის, რომ კულაკებს იცავს: — ამბობს უჯრედის კრებაზე მძინარაძე: — პროფესორი კაცია და მერე, როგორი პროფესორი: სულიცის ქვეყნის ავან-ჩავანი. კონდრატიევის აზრი ყველაფერში მომწონს. რას გავს ჩვენი საწარმოო გეგმები. წეროებივით მიფრინავენ ცაში, ჩვენ იმნაირი გეგმა უნდა ავიღოთ, რომ

მიეწვდეთ. შევასრულოთ. არა, კი ვასრულებთ, მარა უმტკივნეულოდ უნდა შევასრულოთ. თუ გადავაკვლით, რათ გვინდა მაგისთანა სოციალიზმი?! ამას ისე ვამბობ სხვათა შორის, თუ არა მე ყველაფერში ვეთანხმები პარტიის დადგენილებას.

მძინარაძის სიტყვებზე დამსწრეებში აღშფოთება გამოიწვია. მძინარაძეს მოსცხეს.

— შეეცდი... დავაშავე.. ალექსანდრე ვიძლივი ამხანაგებო, რომ მომავალში გამოვასწორო ჩემი შეცდომები. ძირს მემარჯვენე ოპორტუნისტები. გაუმარჯოს გენერალურ ხაზს... — განაცხადა კრებაზე მძინარაძემ და ეს სიტყვები ისეთი კილოთი წარმოსთქვა, თითქოს სინანულით გულაჩუყებული ქვითინს და ცრემლებს ძლივს იკავებდა.

კრებამ მძინარაძეს უკანასკნელი გაფრთხილება მისცა.

კრების შემდეგ მძინარაძეს ორი ამხანაგი ქარხნის ეზოში გაეყვანა და ასეთ ნატაციებს უკითხვდა:

— ერთი ოჩერედში გაჩერდით და ნახეთ ხალხი რას ამბობს: გენერალურმა ხაზმა ყოფილ გენერლებივით

კი გაგავშიშვლა და მშიერ მწყურვალად დაგვტოვა. კონდრატიევი ჭკვიანი კაცია, მოდი და ნუ დაუჯერებ. კაცი პროფესორია. იმისთანა ვალუსტიკი აქ, რომ გეგონება, გულზე ორდენების კრიალოსანი კიდიოა. მარტო მისი შუბა ორასი თუმანი ღირს..

— მოიცა, ამხანაგო! ეგ არის შენი შენანება? პარტიიდან გაგრიცხავთ. — უთხრეს მუშებმა.

— რისთვის. მე ხომ მისთანა არაფერი მოთქვამს... მე ხომ შევინანე.. თუ გამრიცხავთ, კიდევ შევინანებ. მაინც რა ნამუსია კაცის ასე ჯიბრში ჩაღომა? თუ ყოველ სიტყვაზე მემარჯვენე მომაკერეთ, გამოდის, რომ ხმის ამოღებაც ალარ შემიძლია... — განაცხადა მეორე დღეს მძინარაძემ.

— უკვე გარიცხული ხარ პარტიიდან. — უთხრეს მას.

— როგორ. მე ხომ მხოლოდ ერთხელ შეეცდი. — წარმოსთქვა მძინარაძემ და კიდევ გაიღვიძა.

მძინარაძე უპარტიო მუშა იყო და მაინც შერცხვა, რომ სიხმარში მემარჯვენე გადახრა დაუშვა... ზოგიერთებს კი... ცხალშიც არ რცხვენიათ. **სი—პი**

დ ა ხ უ რ უ ლ ს ა ს ა დ ი ლ ო უ ი

ის იოა დამკლავებული, როგორც ამბროსი ბერი, „ღვთისმშობლის ხატთან, რომ გინახავთ ეპისკოპოსის ჯოხივით დაყუდებული.

იღვა და ელოდა. ელოდა არა „კუთხეებს“, არა „ღვთის“ რისხვას, არამედ უბრალო ფიცრულ სკამს. სკამზე ფართოდ იჯდა სქელი მოქალაქე, რომელიც მადიანად ილუქებოდა მეორე კერძს.

— აჰა, გაათავებს საცაა. ადგება. დავჯდები და ალარ ავდგები. ეჭამ ბორშის, თუ ხარჩოა, რასაკვირველია, ხარჩოს. მოვატანიებ ლიმონათს, ვხუხებ და ვხუხებ... მეორეს მოტანამდე თავს შევიქცევ სალაითით.. ყურადღებასაც არ მივაქცევ იმათ, ვინც ჩემსავით ფეხზე იღვომაბა.

ამ ფიქრებში იყო კარპეზი, რომ მსუქანმა მოქალაქემ დესერტი დაუკვეთა ოფიციატს. კარპეზმა მწუხარე თვალი გადაავლო ოფიციატს. თითქოს ეხვეწებოდა: „შენ გენაცვალე, უარი უთხარი. უთხარი—დღეს ტკბილი არა გვაქვსო“.

ოფიციატი წავიდა. სრული ორმოცი წუთი გავიდა და გამოჩნდა კისელით ხელში.

— მიირთვით კისელი, — მიაწოდა ოფიციატმა მსუქან მოქალაქეს.

— შენ მოგტყდა კისერი, — ჩაილაპარაკა თავისთვის კარპეზმა და

მარცხენა ფეხზე გადაიტანა ტანის სიმძიმე.

მსუქანმა მოქალაქემ კისელში აღმოაჩინა საეჭვო ფრინველი, რამაც დიდი მოთქმა - მოთქმა გამოიწვია მაგიდაზე მოსადილეთა შორის.

კარპეზი მომხერე იყო, რომ მსუქან მოქალაქეს დემონსტრაციულად, პროტესტის ნიშნად დაეტოვებია სასადილო, არ გადაეხადა კისელის ფასი და წასულიყო. კიდევ მოემზადა სკამის დასაკავებლად, მაგრამ მსუქანმა მოქალაქემ სხვა გზა აირჩია.

მან გამოიძახა ოფიციატი, ერთი ხუთმეტი წუთი ეღავა იმის შესახებ, თუ რომელ ჯგუფს მწერებისას ეკუთვნოდა ის ფრთოსანი, რომელიც განსიყენებოდა კისელში და როცა დააჯერა, რომ ის ბზიკია და არა ფუტკარი, — გააბრუნებია კისელი და მოითხოვა კამპოტი.

კარპეზმა გადანაბა თვალები. მის სახეზე წაიკითხავდით: „ა, კაცო დაანებე თავი კამპოტს, რა იცი რა შეგზვდება შიგ“.

დიდხანს დაიგვიანა ოფიციატმა. ბოლოს მოიტანა ამბავი, რომ კამპოტი გათავებულა. შეიძლება მხოლოდ საზამთრო.

— საშინელი ცუდი საზამთროა, — ჩაილაპარაკა მსუქანი მოქალაქის გასაგონად კარპეზმა.

— მოიტანეთ! — ნერვიულად დაიძახა მსუქანმა მოქალაქემ.

განვლო ათმა წუთმა. მსუქან მოქალაქეს მოუტანეს საზამთრო, მაგრამ იმდენი მარცვლები იყო შიგ, რომ მოქალაქე მათ გამოორჩევას მოუნდა ხუთმეტი წუთი.

კარპეზს ნერვიულ ნიდაგზე აუტყდა ნერწყვის ყლაპვა და სლოკინი.

ამ დროს მეზობელ მაგიდასთან კარპეზმა თვალს მოჰკრა თავისუფალ სკამს. არც არავისთვის უკითხავ გაიქცა და დაჯდა.

ორიოდე წუთში მსუქანი მოქალაქე ადგა და დასცალა სკამი, რომელიც თვალის დახამხამებაში გააქრო ახლად მოსულმა მოსადილემ.

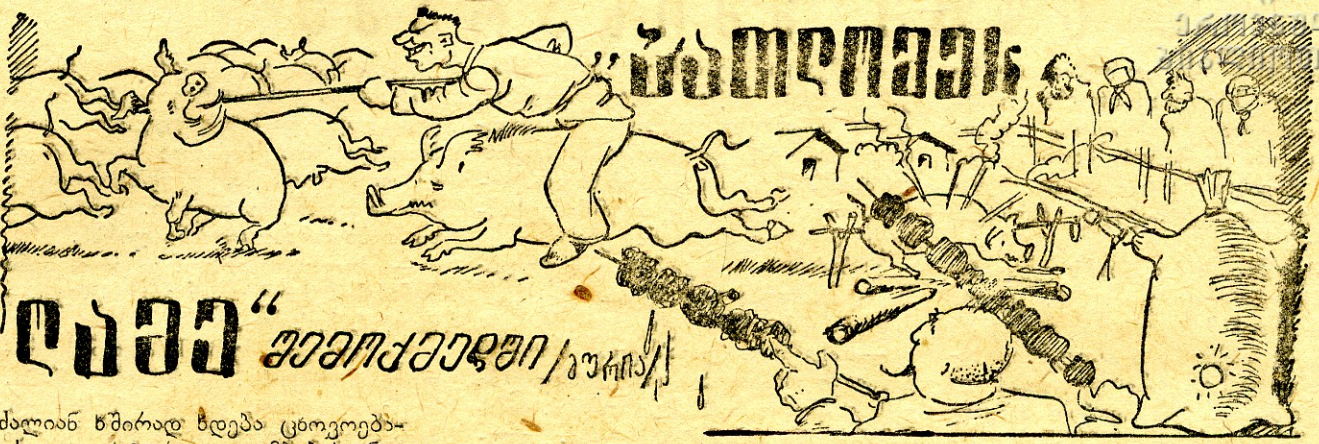
კარპეზი ჯერ კიდევ კარგად არ იყო მოთავსებული მაგიდასთან, როცა მოადგა მოქალაქე და თავახანად სთხოვა: „თუ შეიძლება, ეს ჩემი ადგილია და დამითმეთო“.

მეტი რა გზა იყო. კარპეზი უნდა ამდგარიყო. ადგა კიდევ, მაგრამ უნდა გენახათ იმისი სახე. მისი სახის ყოველი ნაკვითი გამოხატავდა სასტიკ პროტესტს.

მე რომ გამოვედი სასადილოდან, კარპეზი ისევ იმ პოზაში დაეტოვებდა აყუდებული ვიღაც მოსადილის სკამის მახლობლად.

სევეირ-ბენ-შეის

„ღამე“

ძალიან ხშირად ზღბა ცხოველებ-
ში ძველი, ისტორიული ამბების ანა-
ლოგიური მოვლენები.

საღვთო წიგნებიდან ყველას გაგ-
ვიგონია—მეფის ბრძანება ახალდაბა-
ლებულთა დახოცვის შესახებ.

1572 წელში საფრანგეთის დედო-
ფლის ეკატერინე მედიჩის განკარგუ-
ლებით დახოცეს 2.000 ჰუგენოტი.

დღეს ჩვენში მეფეები აღარ არიან
და არც ასეთი ამბები ჰდება.

მაგრამ, თურმე, ასეთ „მეფეებად“
აღმასკომისა და კოლმეურნეობის ზო-
გიერთი თავმჯდომარეები გამხდარან
დღეს, მხოლოდ იმ განსხვავებით,
რომ თავიანთი რისხვა ცხოველებზე
გადააქვთ, და ისიც დღეს, როცა მეც-
ხოველეობას ასეთი დიდი ყურადღება
ექცევა.

სამართლიანი შენიშვნაა მკითხვე-
ლის, რომ „გრძელი სიტყვა მოკლეთ
ითქმის“.

შემოქმედის აღმასკომის და კო-
ლექტივის თავმჯდომარეებმა (კოწია
და გიორგი) მოილაპარაკეს—გაეწყვი-
ტად ღორები.

მოტივი: „ზოგიერთი უსიამოლო ღო-
რი დადის კოლექტივის ყანებში. მარ-
თალია, ყანები შეღობილი არ არის,
მაგრამ ღორებს უნდა ჰქონდეთ შეგ-
ნება და კულაკებსავით არ უნდა ილა-
შქრებდნენ კოლექტივის წინააღმ-
დეგ“.

და დააღვინეს:

„დახოცილ იქნას ყ...
ლორი გახურჩველად რწყებისა და ძი-
მართულებისა... მიენდოს განკარგუ-
ლების სისრულეში მოყვანა იაკობ სა-
დრადეს“.

სახელგანთქმული სარდალი შეუდ-
გა ბრძანებელთა განკარგულების სი-
სრულეში მოყვანას.

ამისინდა დახოცილ ღორთა მწვა-
დები.

— რა ზინძური ცხოველია, და რა
გემრიელი ხორცი აქვს!—ამბობიენ
ისინი და მიერთმეიდენ ღორის მწვა-
ლებს.

— ჩემი ღორი...
— ჩემი მაკე ღორი.
— ვაიმე, ჩემო ღორებო.
— ვაიმე, ჩემო გოჭებო!—მოსთ-
ქვამდენ სოფლელები.

— თქვენ ყველა კონტრ-რევოლი-
უციონერები ხართ, თქვენ კულაკები
ხართ და ებრძვიეთ კოლ... ატებს. შე-
უსიეთ ღორები კოლექტივის ყანებს!

სებს თავმჯდომარეები.

— ჩემი ღორი ეზოში მყავდა.
— ჩემი ღორი...!—ამბობიენ სოფ-
ლელები.

— სტყუით. თქვენმა ღორებმა გა-
გვიანდაგურეს სოია!—თქვას ვაიძა-
ხოდენ მწვადებით გამძლარნი.

— დაგვიმტკიცეთ და კრინტსაც არ
დავსძრავთ!—ამბობდენ სოფლელები.

— ეხლავე დაგიმტკიცებთ!
და დახოცილ ღორებს შიგნეულობა
გამოაყრევიენეს.

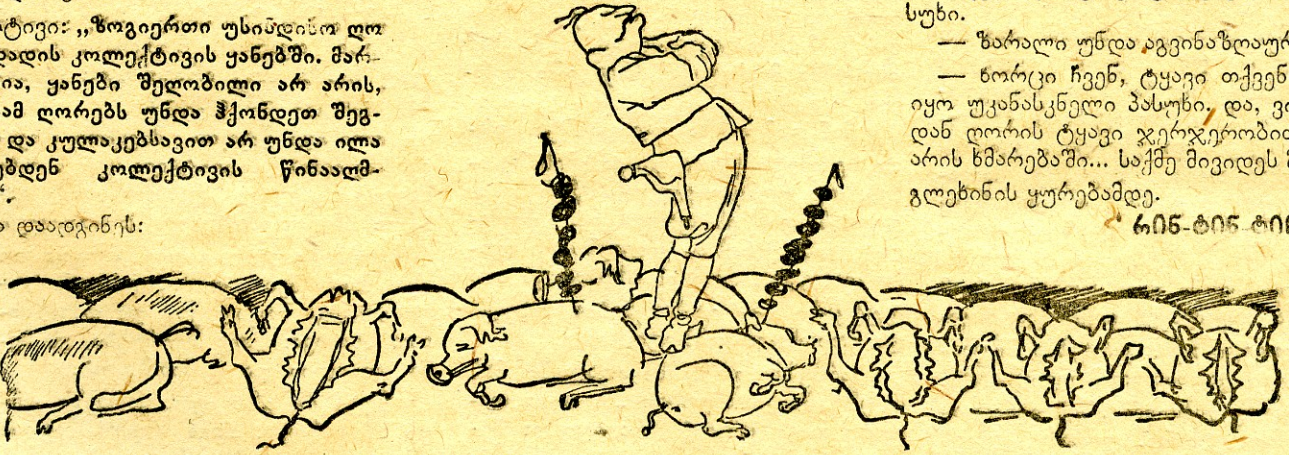
გასინჯეს.
კოჭში კოლექტივის სოიას მაგიერ
ღორებს აღმოაჩნდათ იმდღისდელი
ნაჭამი ცომი, ქატო და ბალახ-ბულო-
ხი.

— ეხლა რას გვეტყვიეთ? თავს რიბ
იმართლებთ!—გაცხარდენ სოფლე-
ლები.

— ჰმ! თავის მართლებს! ფაქტი მო-
მხდარია. დახოცილთა გაცოცხლება
შეუძლებელია. ამას ხელს ის უშლის,
რომ ბევრი მათგანი უკვე შექმულია!
—მიიღეს „დამაკმაყოფილებელი“ პა-
სუხი.

— ზარალი უნდა აგვიანაზღაუროთ!
— ხორცი ჩვენ, ტყავი თქვენო!—
იყო უკანასკნელი პასუხი, და, ვინაი-
დან ღორის ტყავი ჯერჯერობით არ
არის ხმარებაში... საქმე მივიდეს მუშ-
გლებინის ყურებამდე.

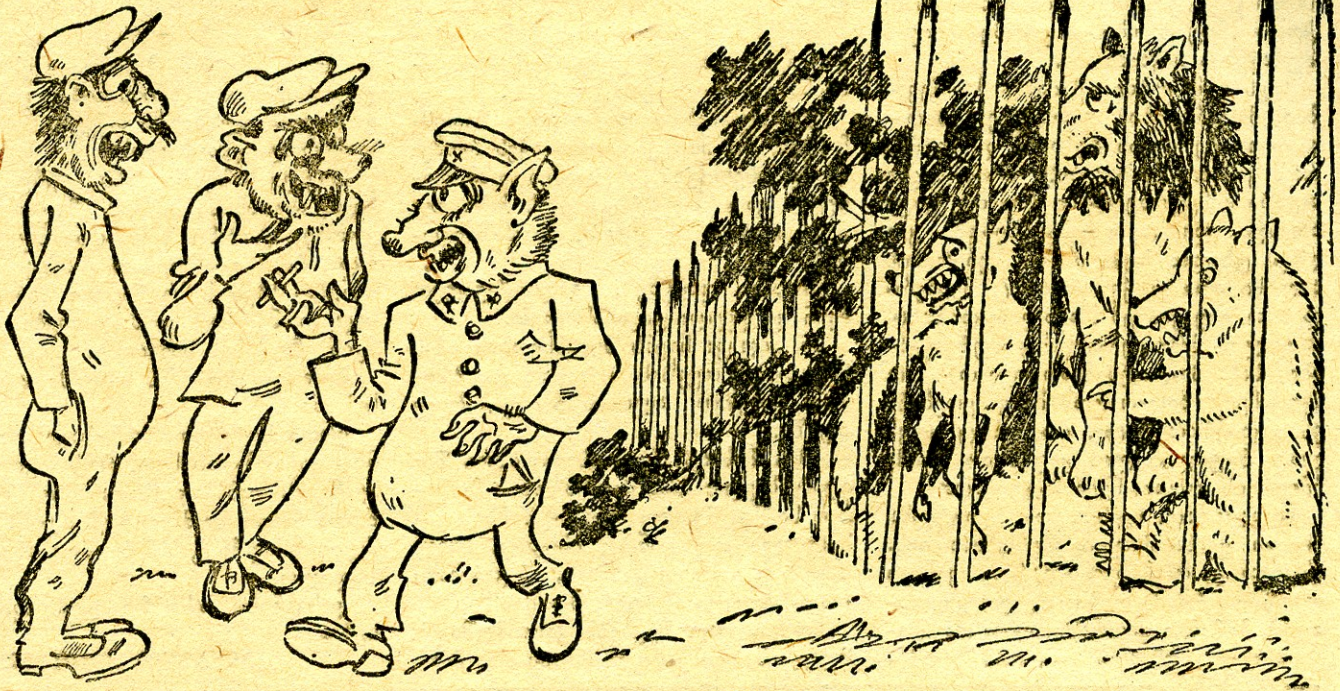
605-605 605.

განახლდა შპრ. „ნიანგოთარ“ არსებულ კადრების მო-გარდაღნემოგა
საფუადებელი წრების

|| **თაღლაზრდა მხატვრების მეთადინემოგა შესდგება უბათს, 5 ოქტომბ-**
ბერს, ლიტერატურული წრის - 5 ოქტომბერს, საღამოს 6 საათზე ||

კვირული

—საკვირველი კანონებია ქვეყნად: ესენი თავისუფლად დადიან, ხოლო ჩვენ — კი გალიაში გვაყოფებენ.

ლ ა ტ ვ ი რ თ უ ლ ი

„მთელ რიგ რაიონებში მეთად არიან დატვირთული მასწავლებლები საზოგადოებრივ მუშაობით. განსახკომმა წინადადება მისცა ადგილ. ზრივ განათლების განყოფილებებს განტვირთონ მასწავლებლები ზედმეტი საზოგადოებრივი მუშაობისაგან.“

(ქრონიკიდან)

სალამოს 9 საათი იქნებოდა, რომ სახლში დაბრუნდა დილის 6 საათზე წასული მასწავლებელი სამუილ ჩიბურდანიძე.

— ოცდა ათი წლის მასწავლებელი ვარ და გეფიცები მამის სულს, რომ ასე ჯერ არ გამჭირვებია; მეტის ატანა აღარ შემძლიან! უთხრა ცოლს სამუილმა.

— რამ გადაგრა, კაცო! შენს მეტი ქვეყანაზე არავინ შრომობს თუ რაშია საქმე! — მიაყარა სხაპა-სხუპით ცოლმა.

— იმან შემაწუხა, ქალო, რომ ეხლანდელ დროში ყოველად შეუძლებელია მასწავლებლობა.

— რატომ, რისთვის, ესლა ჯამაგირი მეტი გაქვს და დაფასება; სხვა რაღა გინდა!

— ასეთი არც დაფასება მინდა და არც ჯამაგირი. დღეს მთელი სოფელი ფეხით შემომარონია აღმასკომის თავმჯდომარემ; ოცდა ათი კომისიის წევრი ვარ, თვრამეტი ორგანიზა-

ციის თავმჯდომარე, დღეს კიდევ უღმერთოთა კავშირის გამგებობის წევრად ამირჩიეს, ხვალ მესამე სესხის ობლიგაციები უნდა გავავრცელო სოფლად, ოთხშაბათს — კოლექტივის მოსავლის გაყოფაში უნდა დავენბარო, ხუთშაბათს რაიონში კრება და იმას უნდა დავესწრო, პარასკევს სკოლაში მშობელთა დამხმარე კომიტეტის სხდომა მაქვს დანიშნული, შაბათს — „წერკუმის“, კვირას კიდევ კოლექტივის სარევიზიო კომისიის სხდომა. ამოდენა საქმეს ერთი კაცი როგორ გაუვა?

— შენ ნუ მიაკლავ თავს იმ სკოლას, იარე ვერ და ის იქნება.

— მერე, წლის ბოლოს, ან გაზაფხულზე რა პასუხი გავცე ინსტრუქტორს, რომ მომადგება კარზე და მეტყვის: „აბა, ჩიბურდანიძე მაჩვენე შენი სკოლის მიღწევები: რა ვქნა მაშინ, რა ქვეს ვახალო თავი.“

— უთხარი, რომ აქეთ-იქით დადიოდი, სკოლისათვის არ გეცალა და სხვა, მოხერხებული კაცი ყოველთვის აუხვევს თვალებს რევიზორს, მაგრამ შენ სხვაში რაში გაქვს ხეირი, რომ მაგაში გამოდგე.

— ქალო, შენ ხომ არ გაგიყდი, თვალების ახვევა როგორ შეიძლება! შარშანდელი ამბავი არ გახსოვს?

— რა მოხდა შარშან ასეთი?

— როგორ არ გახსოვს ინსტრუქტორს რომ შევედავე?

— რაზე შეედავე?
— სახელმძღვანელოების შესახებ უთხარი, რომ ბევრი მათგანი ერთ გრომს გაბეიკად არ ღირს მეთქი.

— ეს შენი საქმე არ არისო. — მიპასუხა მრისხანედ ინსტრუქტორმა, ეს ჩვენ ვიცით და სახელგამაო.

— ეს სახელგამი ვინლა ეშმაკია ნეტა! — შეეციოთბა ცოლი გაკვირებით.

— სახელგამი ეშმაკი კი არა, ისეთი დაწესებულებაა, რომელიც სცემს ყოველგვარ სახელწოდების სახელმძღვანელოებს, რომლის გამოცემასაც კი მოისურვებს ჰონორარით გატაცებული ავტორი.

— ხოო, მაშ დიდი ვინმე ყოფილა.

— დიან, გახლავს: „ქვეც მის ხელშია და კაკალიც“. ნეტა მას, ვისაც ის დაუმეგობრდება.

— ვინ იცის სანამდე გაგრძელდება მასწავლებელ ჩიბურდანიძის და მისი მეუღლის მასლაათი, რომ უეცრად არ მოსმოდათ ეზოდან ხმა:

— სამუილ, რაიონიდან მოვიდენ ამხანაგები, ამაღამ სასწრაფო კრებაა, უსათუოდ შენც უნდა დაესწრო!

— ოხ, გამათავეს კაცი ამ კრებებმა! — ჩაილაპარაკა ჩიბურდანიძემ, დაიხურა ქუდი და გაეშურა კრიბოსკენ.

გ ა მ გ ი ს კ ა რ ა ზ ი ტ ე ზ ი

ამ პატარა წერილში მინდა აღვნიშნო ჩვენი, ე.ი. ალაზნის ბაშბის საბჭოთა მეურნეობის კოოპერატივის მუშაკების საქმიანობა.

ჩვენ ვამაყობთ იშვიათი მიღწევებით მომარაგების ფრონტზე, პირადათ ამ წერილის ავტორი ფიქრობს, რომ კოოპ. მუშაკების მომარაგება ალაზნის მეურნეობაში არა თუ გაუარესდა, დიდათ გაუმჯობესდა კიდევ. ცხადია ჩვენ ამასაც შეჩერების ხალისი არ გვაქვს და არც შეგჩერდებით, თუ ვინმემ (მაგალითად: სასამართლო, პროკურატურა, მუშგლები, სახ. პოლიტსამმართველო) არ შეგვაჩერა. ხოლო რომ შეგვაჩერებენ, ეს გადაჭრით ვიცი, რადგანაც ყოველად შეუძლებელია კაცმა არ შეამჩნიოს ის, რასაც ჩვენ ჩავდივართ:

მაგალითად, ჩვენმა კოოპერატივმა მიიღო ფენსაცმილობი მუშებისათვის. იშვიათად, რომ ჩვენს გარდა, ვინმეს მოუწიოს რაიმე ფენსაცმილი: ყველაფერს მაშინვე გავინაწილებთ და კმაყოფილი იქნებით. თუ რამ ზედმე-

ტი იქნა, ნაცნობ-მეგობრებს ურიგებთ.

ვთქვათ, მივიღეთ ამას წინად ყველი. ჩვენ ვიმსჯელებთ და შემდეგი დასვენა გამოვიტანეთ:

„ამ ალაზანში ათასი კაცი მიდის-მიდის. რა მნიშვნელობა აქვს რომელიმე ოსეთიდან, ან სვანეთიდან მოსული კაცი თუშურ ყველს ჭამს თუ არა! ან რომ არ ჭამოს, რა დაშავდება?!“

„იასნო, დაღმე“, გადავწყვიტეთ ჩვენ და ყველი გავინაწილეთ.

ან კიდევ: ჩვენს მეურნეობას აქვს საკუთარი თევზის სარეწაო და ხშირად ვიღებთ ალაზანში დაჭერილ თევზს.

ამას შესახებ ჩვენ ასეთი აზრი შეგვიძუშავდა: „რა მეურნეობის მუშების საქმეა ნულო თევზი! ბაშბის გამარგვლა თუ ვინდა, ისედაც, ხმელ პურზეც იოლათ წახალო, აქ კალმახი და ორბაგოლი არაფერ შუაშია!“

ხოლო რაც შეეხება კოოპმუშაკის მუცელს, იგი კარგათ იტანს არა მარ-

ტო იეკს, არამედ ისეთ საგნებსაც კი, როგორც არის კოოპერატივში მოსული კარაქი, კონსერვიები, შაქარი და სხვა. მიტომ, მუშათა კვების გაუმჯობესების მიზნით, ნება გვიბოძეთ გაიხლოთ ალაზანში თქვენს სახელზე დაჭერილი ცოცხალი!

მოკლე ხაზებში ასე ვმუშაობთ ჩვენ, ალაზნის ბაშბის მეურნეობის კოოპერატორნი. ზემოაღნიშნულს გარდა, ჩიონ ვიხლოებით (საწყენი ნუ იქნება) სხვა სამრილიოო საქონელსაც, რომელსაც კი მოუცდება ფები ჩვენ მუშების სახელზე.

ბლომათ მიგიაჩქს სახლში აგრეთვე საპოლიც!

ერთი სიტყვით, მომარაგება იმდენად გაავუმჯობესეთ, რომ თვითიულ ჩვენგანს თამამად (სათანადო ორგანოთა რიდი რომ არ გვქონდეს) შეუძლია სახლში გახსნას რიგიანი სასადილო.

დასკვნები თქილზე იყოს ძვირფასებო.

ალაზნის კოოპელი.

8

ნახ. ტაბატაძის.

„სოფ. ახმეტაში (კახეთი) ადგილობრივი კოოპერატივის დაუდევრობით ნავთს ექიბის რეცეპტით იძლევიან.“

— მე რომ არავინა მყავს ავად სყოფი, მაშ სიბნელეში ვიჯდები?

„ზოგიერთ სკოლებში ფერხდება სწავლების დაწყება, რადგან მასწავლებლები აჯიანებენ აგარაკი-ოიან დაბრაონებს.“

დღეს ჩემი დასვენების დღე იყო. მაინც სამუშაოდ გამომიყენეს. ვერ წარმოიდგენთ როგორი ოვაციებით დამიხვია ხალხი სადგურთან. ბევრი მათგანი აღფრთოვანებით წინდაწინ შემეგება და სინარულის თავგანწირვით ზედ მხტებოდენ. მოქალაქეებისაგან ასეთ საზეიმო შეხვედრას მე დიდი ხანია მიჩიიული ვარ. მაგრამ ამ ბოლო დროს მაინც უფრო მეტის ენტუზიაზმით მეგობებთან.

აგერ ბოლოში გულშეწულებული ქალი რომ იჯდა, იც კი გამოცოცხლდა ჩემს დანახვაზე. აქეთ კიდევ ქანცვამოლეული მოხუცი პონერით დატრიალდა და უფრო მეყვარებულვით გამოექანა ჩემსკენ. . . (ოო, ნეტა იმის საცოდაობისთვის არ მეცქირა: სხვა ენტუზიასტებმა აჯობეს და ფეხქვეშ მოიგდეს საწყალი მოხუცი. როცა წამოდგა, ის მაინც ტემპერამენტით გამოექანა ჩემსკენ, მაგრამ მე უკვე შორს ვიყავი).

ყოველ გაჩერებასთან ჩემს დანახვაზე ხალხის აორაკებას საზღვარი არა აქვს.

გემას გადაჭარბებით ვასრულებ: 30 კაცი ზის, 50 გასასვლელში დგას, 10 წინა ბაქანზეა, 30 უკანა ბაქანზეა, 15-კიბეზე ჰკილია.

(მათთან 8 თლოდ ცალი ფეხით და ცალი ხელით ჰკილია).

ხალხი ისევ ბევრგან მხედება უფრო მეტს ოვაციებით, მაგრამ ჩემი ვატმანი ყურს აღარავის უგდებს და მიმაქანებს შეუჩერებლივ წინ, რომ დაიქვიო და გავასწრო ჩემს ამხანაგებს...

ჩემი ამხანაგებს მაგიერ აკი მკვდარს დაიწვი ვერის ხიდზე. (მას მიასვენებენ წმ. ნინოს სასაფლაოზე და ჭირისუფლებს უმოკლესი გზით აუჩრევიათ: პოიხანოვის პროსპექტი, ვერის ხიდი-აღმართი, რუსთაველის პროსპექტი, თავისუფლებას მოედანი, პუშკინის ქუჩა და სხვა).

ჩემმა ვატმანმა შემინელა ტემპები და გულის გასაქარვებლად მოჰყვა დილინს:

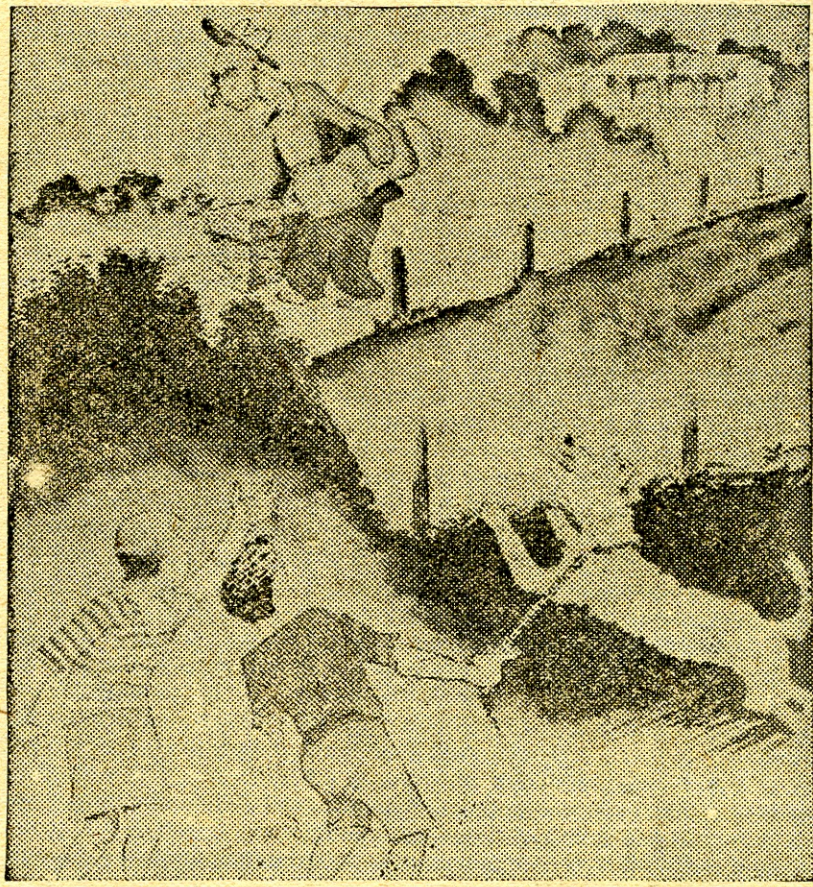
„აჩქარებთა სოფელი არავის მოუქამია“.

ჩქარა დამეწიენ ჩამორჩენილი ამხანაგები და ბუქსონზე აყვანილივით მომდიოენ უკან.

1 და 2 ნომრის მთელმა დამკვერელმა ბრიგადამ უკვე აქ მოვიყარეთ თავი..

მიცვალეოოს მიასვენებენ დინჯათ. მეზურნეების დასტა ხან ერთ საგლო ვიარო მარშს უკრავს გოლსაკლავად და ხან მეო

მე და ჩემი ორმოციოდი ამხანაგი მივსდევთ მწკრივად.

ს. მურია აუზვი, მასწავლებელს გაუდგება ხალით დიდხანს ვერ მივა!

უეცრივ ჩემ შუაგულ სამფლობელოში გაისმა კბილებ ჩაცვინოლი ბებრუხანას წივილ-კივილი:

— როგორ გაბედე ჩემი ჩქმეტა! როგორ გაბედი ჩემი ხელის მოსმა?

— დიდადჯან, მე დამეჯახენ, მეც დაგეჯახე, რა ვუყოთ...

— სტყუი, შენ ვაარზიყება გინდოდა ჩემთან...

უეცრივ გაისმა სხვა ქალის გულშემზარავი წივილ-კივილი:

— წაილეს, წაილეს, ხალხო! დავილუბე!

— რა წაილეს, რა?

— ყველაფერი წაილეს, რაც მებადა...

— ფული? რამდენი იყო, რამდენი?

— ფულს ვინა სჩივის, მუშკოოპის წიგნაკები მომპარეს ხალხო.

— მუშკოოპი აღარ არის და იმის წიგნაკები რაღა ბოზბაშისთვის გინდა!

— როგორ თუ აღარ არის. ეს პროვოკაციაა. რა ვუყოთ, რომ მუშკოოპი აღარ არის. იმის წიგნაკებს მაინც ყველაგანა მოხოვენ.

— ვაიმე, მაზოლი. ფეხი მომტეხეს!

— ვაიმე, კაბა, ჩემი კოეპ-დე-შინის კაბა. რაღა მეშველება ეხლა!

— ვაიმე გვერდი, გვერდი, ხალხო!

— ვაიმე, გული მიმდის!

ასეთი ტირილითა და ვაი-ვაგლახათ მივსდევთ უკან მიცვალეულს.

როგორც იქნა თავისუფლების მოედანზე ავუხვიეთ გვერდი და წინ გადავუსწარიოთ იმ ჩვენი ცოდვიოთ საესესა:

ჩემს დანახვაზე დღეობისოდენა ხალხი აუწერელ სინარულსა და აღტაცებას ეძლეოდა, მაგრამ...

რაც პლენხანოვიდან და კირკიდან ხალხი წამოვიყვანე, ერთს არ ჩამოუდგამს ძირს ფეხი.

ვენაცვალე ჩემ ახალ კონდუქტოორ ქალსა: პარკთან მისვლისას ერთი შახიანათ შეჰკივლა:

— ვაგონი პარკში მიდის. და მეც შევეჩრდი.

ხალხი ჩამოდის... კენესიან, ილან-ძღებთან, იგანებთან. (აფსუს, ისეთი ოვაციებით შეხვედრას განა ესეთი ლანძღვა-გინებით გამომშვიდობება ეკადრება!).

სამტრედი

სამტრედია ვერ იტყვას
ბალი დაქვსო საამო.
არვის გიორგვეთ რომ ნახოთ,
იგი არც ერთ საღამოს.
ხულიგნები თავს იყრან,
როგორც შინდერის კალია.
არის ორომტრიალი,
და ვწუხდებით ძალიან.

რაიკავშირს თავს ადევს
საქმე დაუფიწყარი,
აპარატი აავსო
უცხო ნაყარ-ნუყარით.
შიგ ქალები ხარხარებს,
გარედ გლეხი დვას, იცდის,
და კალე ჭინჭარაძეც
რისხვის კილოს არ იცვლის.

ო, როგორა მაწუხებს
ტელეფონის ქსელია,
ლაზრან რა ქალებით
თვალები გვაქვს სველია.
დაურეკავ... დაგირეკს,
თუ არს ხასიათიზდა,
თუ არა და იცადე
შენ ლოდინს მთაზედა.

ძავსაღები ქარხანა
არის განმარტოებით,
რაც იქ ხდება (ვირ ვიტყვი),
გტოვებ ღიათ დროებით.
შველა უნდა ქარხანას
შველა, შველა, თორემა
ვიციოთ, ბოლოს იქნება
გვიან გამოსწორება.

წერილები არ მოგვდის,
გაზეთები სულ არა,
და აქტენტი ბოხუას
ვიძიბოთ. ვიძიბოთ მთაბარად.

გლეხის ისლის ქონაზეხს,
ნისლი შემოხვევია.
რომ დამუნჯდი, რადიოც,
ნუ თუ არა გრცხვენია.
ხელმძღვანელებს ვეძებთ და
ვერ ვიპოვეთ კვალა,
დამწუხრება სოფლისა,
ნეტა, ვასი ბრალია?

მომინდება ხანდახან,
ნახვა უსაქმურების,
ზოგიერთსა კავშირებს
ავუწიოთ ყურები.
მივეშველოთ მათ, თორემ
მოკვდებიან მთქნარებით.
მეცოდება შენობა,
ოფრო მეტად—კარები.

ჭაგნელი ბზიკი.

„საკელსტროი“-ში მშენებლობის
ხელშეკრულებას ხილი მოაწერა აკ-
ოილში დიდი ხონით, ხალონ ქანა-
ოია“ კი დაავიწყდათ და მანერათ და-
ჯდნ ხანში. დირექციამ „ხაკელს-
ტროი“ გამოაღვიძა და ჯდომა აკა-
მზე არ აცალა. რისტურირე ტუნნი-
კები „ანარიაში“, მაგრამ არ აქვთ
არ ერთი ლირი მისალა. აკრეფის
ამპანია დაიწყო, მოსადალს კი არ
აქვს ფარდული. რა ვიცოდით, თუ
„ხაკელსტროი“ ვერას გააჩეთებ-
და, როგორც უნარდაკარული.

„პრობაში“ ხეთაგორი სეირნობს
ქუთაისში. თანცულაია კი — ბოთი-
ალობს ხონში.

ახლა ვკითხოთ — „ხაკელსტროი“
როგორ იქმნება, არ იქნება?

აუთის მათევა: — მოქათი ვარ,
ვერვინ მოვა ჩემხედლო;
რომ მოიღე ფეხსაქვილი
ჩამოვიცვი ფეხზედაო.
გამკობის თამჯდომარე
ხშირად დაქრის (ხინხედლო;
პოშიბის მომარაგება
მას ჰკილია ფახზედაო.
ღლონტი და მე კონტაქტში ვართ
ნადაილს ვიყოფთ შუაზედაო;
რიიქნა ტახილ დოთოიზე
ცეკიას ჩვენ ჰკოაზედაო.
გევიხედეთ — ბრიგადირი
ქე მოვიღვა კარზედაო;
მოგხსნეს გარით გამოგვაგდეს,
ახია ჩვინს თაიზოლო!

◆ „აბარას“ წითელი სასადი-
ლოს გამგემ გამოაკრა შემდეგი ზე-
ნიო: ორმაბათს - სამმაბათს - ოთ-
ხმაბათს - ხუთმაბათს - ჰარასკევს-
მაბათს და კვირას პამილორი - მალ-
რიჯანის ოთხში იი აჯათსანდოლო.
დანარჩენ დღეებში სადილი ხორ-
ციოთ.

◆ ქუთაისის შიკინარეთა დაიის
ბიურო წინადადებას აძლევს „ანა-
რის“ მიორნეობას კაიოი დათესონ
კაბუსტა, ვინაიდან 50 ჰექტარი ფარ-
თობის სანერგე კაბუსტა უკვე შე-
სანსლა მატლებმა და მოსალოდნე-
ლია მის პის დამშევა.

მავენებლებთან საბრძოლველად
მივლინებული აგრო - ტუნნიკები ჩა-
უვარდათ მატლებს ტყვეთ.

უთავო ბიურო უმოქმედო აგრო-
ტუნნიკებით შეურნეობას ჯერ - ჯერ
რობით დაუჯდა ათეული ათასი მა-
ნეთები.

ხლისტი.

ნიანგკორი ფარმაცეპანიის ქარხანაში

მოკიანუვილი

ღირეჭორის მოაქროვ
ქობინაწილოთ ვლასათ:
ში იკიაში ყოფიან ღროს
რასა შერპოდო, რასათ?
ენთა მანდ როგორ მოწყვე?
როთი უნაოთ თანსო?
გაიგე — დაშლას უქადი
დაძირილთა ზრიგადაათ.
ღირეჭორი ქარხანა, ნიანგვი,
მოაქროვ, რაყასათ!

იანსონი

ზირაპამ იულო

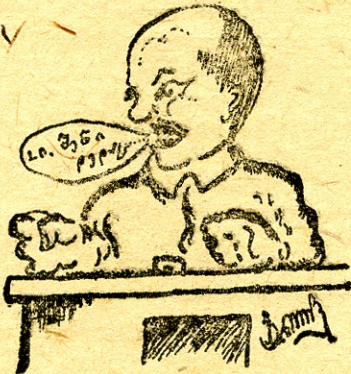
იულო — ძველი ვაჭარი
გაიძვერა და შელია, —
იქსპედიტორად ქარხანობს
ის ხლაც შავსიელია.

ქრანი არიან, ტოლნი არიან

ამ ლავროფა და კირილოვს
საქმე ფენებზე ჰკილიათ
სამსახურს ადრე სტოვებენ
და საქმიფოვლ მიდიან.

ნანგკორი

ქალანდაძე ნომ

ს. შენი ქრანა
ს. შენი ქრანა
ს. შენი ქრანა
ს. შენი ქრანა

აბისაძე იანსონ
ვიც არ იკნობს, ვიანა.
ვიც არ იკნობს, ვიანა.
ვიც არ იკნობს, ვიანა.
ვიც არ იკნობს, ვიანა.

ალ. ლილაძე

ალექსანდრე ლოლაძე
წიანელ იყო ვეჭილი,
უხად აი და პეჭითამი
ენა ი პოექილი.
დღეს იუორისტკონსულტად
აქ აოეწყო ხქარადა.
ქარანის ხარჯზე უსაქმოდ
დადის მთად და ბარადა.

ქრანა ძიანე უღელ
ყოველდღე რომ მაფრალია.
ეს ხომ ღვინის ბოალია!

ბუალტმსკი ზანგურკიმ

ზანგურკიმე უნაი არის,
სამსახურში გვიან მოდის;
მის თავიდან მოშორებდა,
ეკლირსებით ნეტავ როდის?
ქრანული თალა

ფარაძე ვლასა

უყვარს ქრანა და ბუქნა
გაზეთის უკლებს მან ყლაბი უქნა.

ქარნივი

ქეიფობს, ისვრის რეგოლვერს,
იგი ყოველდღე მთვრალია.
მისი უხეში მოპყრობით
მუშებს ვერ გაუხარიათ.

ლოლოზაიძე ბიორგი

ლოლოზაიძე ბიორგი,
საქმად გავეყვება გლენების
ნუ თუ შენ აღარ იქმარგ?
საქმად, შავსიელი ხარ
შიჯომ ვართ განაცხარები.
აიკარ გოდა - ნაბალი,
ჩქარა მონახე კარები.

ს ა დ ლ ე გ რ ძ ე ლ ე

—ამ ორი ჭიქით, ამხანაგებო, ვა-
დოვრძელებ ახალდაბის ხე-ტყის
სახერხ ქარხნის ორ სიამაყის: ალ. ალ.
შინაშვილს და ლეო ალტუზრეს. ამხ.
ალექსი მართალია ცოტა ხანია მუშა-
ობს ჩვენს ქარხანაში, მაგრამ მისი
ღვაწლი დაუფასებელია.

რაში გამოიხატება ეს ღვაწლი?
მისთვის მოწყობილი იქნა მშენებელი
კაბინეტი. ამით საბჭოთა ხელისუფ-
ლებას შეემატა კიდევ ერთი კაბინე-
ტი. მის დანიშვნის შემდეგ უფრო
ხშირად ისვენებენ დაზვები და იკრე-
ბენ ძალღონეს მომავალი მუშაობისა-
თვის.

რა უყვით, რომ ცენტრს უსაყვე-
დურებენ მის უფარვისობაზე. ეს
მტრობაა, რადგანაც ტრესტი მის
აფასებს: მართალია პრაქტიკულად

არაფერი ესმის, მაგრამ შემდეგ ისწა-
ვლისო.

შეორე ჭიქით ვაღდეგრძელებ ლეო
ალტუზრეს. აი, თუ გოდათ ვაქცავი
სმაში. ქეიფში, დროს გატარებაში,
ხუხვაში... იყავი ლეოჯან მედგრად.
დეე. შეინახე შენი ჯანი. დაზვების
დედაც... გადაუკუროთ შენებურად.
ორი ბურბუშელის დაზვა უკვი გაჩე
რებული გაქვს. მესამეც გააჩერე.
თუ გინდა ღონე გაზოგო, სამქედლო
ცეხში არ გაიწყურეს ღმერთი, იარა-
ლი არ მოიტანო, თორემ მუშაობა ბე-
ვრი გექნება და იარაღს უქონლო-
ბით თავს ველარ იმართლებ. დაჰკათ
—ორთავე კაი ბიჭები ხართ. — გაა-
თავა საღდეგრძელო ქარხანის თავ-
მჯდომარე გ. ვერცხაძემ და კვლა-
ვინდებურად განავრძო ძილი.

ნიანგკორი.

მობეზარობა გურიანში

III

მზე დასავლით დაიხარა და ქუჩებზე დაწვა ჩრდილი, მაღალ მთებზე გადმოჭრილი აშრილოდა სიო გრილი. ცხემლისხილზე მსურს წვიდე ველოდები ეტლს ან ავტოს, ჩემი სოფლის სიახლოვე სიხარულის სხივებს მათოვს. როგორც იქნა მოჩანდა ავტო გვერდებ მინგრეული, მოვიდა და იქ გაჩერდა სადაც იყო ის ჩვეულო. რა იხილა ხალხმა ავტო იგრილა ერთად ყველამ, ატყდა ერთი დაკა-დაკა ერთმანეთის გვერდის ზელა. კაცმა ქალი არ დაინდო გაპკრა გვერდში მუჯლუგუნ-ზოგი კივის, იგინება ისმის ღრენა და წუწუნნი. და ამნაირ „წესრიგითა“ დაიტვირთა ხალხით ავტო, როგორც დაელოდა დაგრი

ამის ახლა სულ არ ვდარდობ. პირიქით—ის მიხარია რომ გადავრჩი უვნებელი, გვერდი რომ არ ჩამიმტყრის თავის დაცვა რომ შევსძელი. ცოტა ხანი რომ ვავიდა ხალხი უცებ აქაქანდა, ყველა შოფერს მოითხოვდა რომელიც რომ არსად სჩანდა. როგორც იქნა ის გამოჩნდა ეტყობოდა იყო მთვრალი, ღვინო თავში მოსწოლოდა ელვარებდა, როგორც ალი. ეკითხე—ავტო ვისი არის თუ ვისი ფლობს იმას ხელი, მიპასუხა—ავტო არის ავტოლორის—ავტოგზელის. —კი მაგრამ ეს რას გავს კაცო უადგილოდ რომ დამტოვე, —თუ ადგილი ვსურდა, რისთვის შენ თვითონ ის არ იშოვე, რომ ხელაგ აქ „პარიატკა“ ასეთი აქვს „ავტოგზელსა“, ვისაც მკლავში ძალა შესწივს

და სხვას გვერდებს დაუხელსა, ადვილსაც ხომ ის იშოვის რის ბილეთი—წინასწარი, აქ ასეა მიღებული და ამგვარი წესი არი. რას ვუზამდი შოფერს მთვრალსა ხომ არ აუტეხდი სკანდალს, (შოფერი რის შოფერია არ ემსგავსოს კაცსა ანგალს).

მზე ჩავიდა, გრილ საღამომ მომიმატა ღონე-ძალა, ალურჯებულ ცის ტატობზე მთვარე ვარღათ გაიშალა. ვავიფიქრე—მაგათ ლოდინს ბეგრადა სჯობს ფეხით წასვლა. (გალივიდა ჩემში მყისვე გაბელულმა აქ ვაეკაცმა!) იმ წუთში გზას ვაგულდიქი ავიკიდე ზურგზე ბარგი, არე-მარე გულს ატკობდა მთვარის სხივით მორაჩარგი.

შალვა შხუწელი.

(გაგრძელება იქნება)

ნახ. ღონია

ნახ. ტაბატაძის.

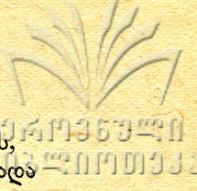
„კოტე ფოცხვერაშვილს ვიბეგრებმა ვიბილდან ამოაცალეს 200 მანეთი“

ჯიბბირი: — ფრთხილად, კიბი-დან არ ჩამოვარდე, თორემ მარბილი ვით დაიფშვნები!

— როგორი კერძია თქვენ დახურულ სასადილოში? დახ. სასად. გამგმა: — ვერაფერს ვეტყვი, რადგან ერთხელაც არ მიჭამია აქ ვაკეთებული სადილი... მაგრამ, ალბად კარგია!

ნიანგის საკბილო

არ არის სრულ ზეშაფი თამა- ჩა გომეშაქი

„სოფ. ხიდმაოალოს (გუ-
რია) სკოლის მასწავლებლი-
ლი თამარა-გოგუაძე მო-
ლოიებს სიაში“

პედაგოგია უაღრესად
წარბ შემქმნნილი მულდა
კუმტი და სახე მწყრალი,
როს გაჯავრდება მაშინ
ვაი მოწაფის ბრალი—
სწვდება საბრალოს ყელში
იფეტქებს, როგორც ალი,
ურტყამს და ურტყამს თავში
რაც კი აქვს ღონე-ძალი;
მისგან ნაცემი ბაფში
ღაშავდა, ავად გახდა,
აფერუმ თამარ ქალო,
ტარიოლი ხარ ნაოთი.

კაცი ტემპა და გომეშა- ჩა შაქარი

„ფერო-მარგანეცის ქარბ-
ნის ტრანსპორტის გამგე
—ა. ჩაკვეტაძე კომკავში-
რელებს კირს აწიოიებს
ტიფელი თენიბით, რაიც
იწვიებს მათ დააადდებას. ეს
ვაჟბატონი აგრეთვე იპა-
რავს მუშებისათვის მო-
სოლო შაქარს“

ქანკეცაყ აბეალოძ
ნტრიგანი არის კაცი,

აუმებს არავს კუთვნილ შაქარს
კომკავშირელებს კი ღდინს აცლის.
სამუშაოთ მან ახალი
შემოილო უკვე ხერხი,
კომკავშირელებს გაზიან კირს
აზელინებს ტიტველ ფეხით.
ამბობს—ამით რა წახდება
ანდა მე რა დამაკლდება,
ახალგაზრდებს კირის ზელით
ფეხები თუ წაუხდება.
მიშ, როგორ ვქნათ—გეგმები

შესრულება ყველას უნდა,
თორემ შავ ღდეს დაგვაყრიან
ტემპები თუ დაძაბუნდა.
შაქარი თუ მოვიპარე
ესეც ტემპმა დამავალა,
რადგან ჭამა ტკბილეულის
ისევე ტემპმა დამასწავლა
ტემპითა ვარ ინტრიგანი,
ვენაცვალე ჩვენსა ტემპებს,
ასე ვიზამ მე მანამდე
გინბი თაში იოთრა მკაიკებს!

ამჟამდენი — აქვე სჯამენ, ხორცს უღაგავინ, ტყავს დე- ვაჟინ

„ს. მალაროს კარში (დუ-
შითის რაიონი) დამზადე-
ბულ პირუტყვს ხშირად
კლავინ რა თიითვე ინაწი-

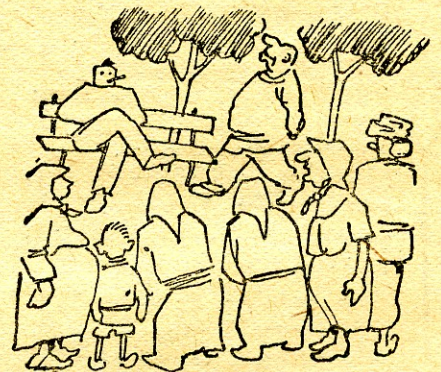

„გაგმას ასრულებენ“
პირუტყვს ამზადებენ,
მსუქნებს იქვე კლავენ
თვისთვის გადადებენ.
მიირთმევენ ცხვარსა

მართავენ ქელებებს,
რაიკავშირს—ძღვნად
უგზავნიან ფეხებს.
თავმჯღღომარეს ჩვენსა!
(ჩხეიძეა გვარად)
უყვარს ქეიფობა
გულის გასახარად.
ამბობს: თუ დავკალი
ცხვარი—იყო ავად,
და ვარგოდა იგი
მარტო შილაფლავად.
რა გასაკვირია
მე—შილაფლავს ვქამდე,
და იმ შილაფლავზე
ტიკით ღდინოს ვსვამდე.

გომეშაქი — ფხეხეში აკი- ღით, დასეიჩნობენ, გომეშა- ჩი-მიღინა!

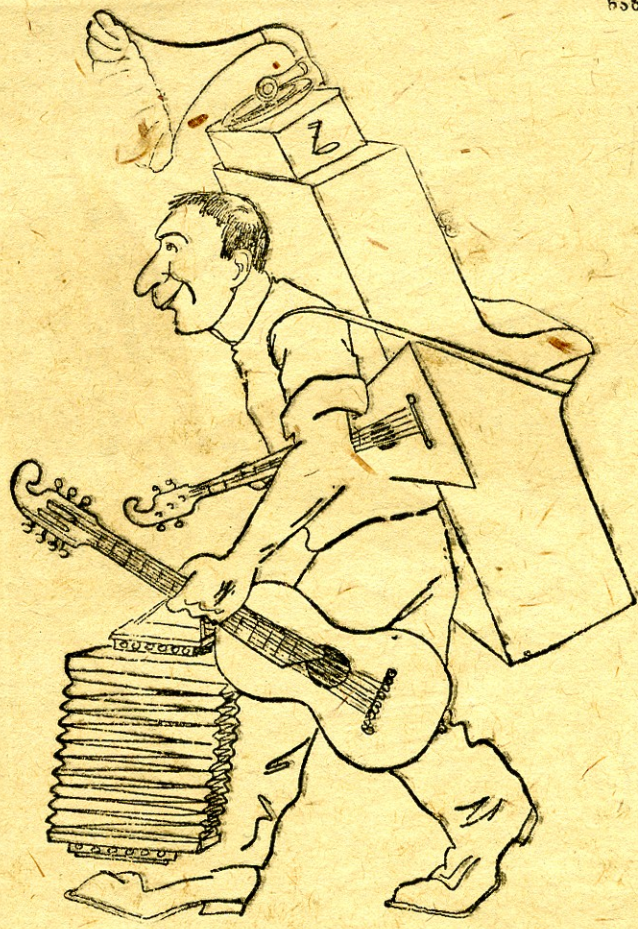
„ს. ამბროლაურში კოლმე-
ურნობათა რაიკავშირის
მოსამსახურეები მთელი სა
ათობით ტოვებენ დაწესე-
ბულებას, ხალხს კი მათ
ელოდება და დროს მთელი
დღეობით კარგავს უბრა-
ლო საშისათვის“

„სოლიან
დასეიჩნობენ
ქელებით სტკებეიან.
ხალხი აქ მათ უცდის
საქმისთვის მოსული,
(მოხუცი გლეხები,
ქალებიც ორსული!)
იცლიან და თვლებენ,
გაივლის დღე ასე,
აქვე იძინებენ
ცისა ქვეშ, მიწაზე!“

ფურ. „ნიანგი“-ს ოვდა ცია მწუხარებით აუწყებს თანამშრომლებსა
და მკითხველებს ფურნალის თანამშრომლის
ამხ. ვარდენ ზ ა მ ბ ა ხ ი ძ ი ს
არდაცვალდას.
(ფურნ. ღსი თანამშრომლობდა „ოსმა ალა“-ს ფსევკონიბით).

ნახ. დონის.

ერთი წიგნის ვარ ავტორი, ამღებში შრომად რამისა.

კაპოს (სიდნალი) შენი წერილიდან მხოლოდ ერთი სტრიქონი ამოვიკითხეთ დიდი გაჭირვებით: „გიორგი ჩხარტიშვილი კულაკის ბინაზე დადგაო“ ალბად ამისთანა „თავზარდამცემი“ ამბავი ეწერება ონარჩენ სტრიქონებშია...

მშაჰიას (ძირულა) თქვენი წერილი ტრიფონ ნიორაძის შესახებ არ დაიბეჭდება, რადგან გარკვევით არ გაქვთ აზნიშნული. თუ რაში სდებთ ბილალ მოგვაწოდეთ სხვა მასალა.

მისაძის (კათალია) წერილი ვასილ ქამუშაძისადმი, წინა ქამუშაძისაგან, რომელსაც თქვენ გვგზავნით, ისეა დაწერილი, რომ „ეშმაკი“ ვერ წაიკითხავს. გამოიღოს, რომ აინა ქამუშაძეს წერაკითხვა არ ცოდნია და წერილს როგორ დასწერდა? (თქვენს წერაკითხვის უცოდინარობაზე ვინაა ვინაა გვეუბრება).

წიგნის ავტორი გვყავს თქვენი ლექსი:

პოეტი ვარ, მოჯახსენებ
ვაჭირვებას ჩემს,
პოეტი ვარ და აშიტომ
მამა ხშირად მცემს.
მამაჩემი ბუღალტერი —
ვაჭირს მისი თავი,
ჩოთქით მამა ამას წინად
ვაშიტება თავი.
ზოზლი მამას, ზოზლი მამას
პროზაულს და ბუნს,
გალაზული მე ვწერ ამას,
თავში მცხა ჰქუხს.

პო-ლა რას ერჩის... „უღებარი“ წამალი სდინდია „თავში ჰქუხილის“ დასაწყისი...

ტიტმს (გაბაგრა) ქიათულის რადიო - სადგურის შესახებ გვწერთ: გაძვე რადიო სადგურის ძილს მისცემია მწარესა, დადუმდენ რადიოები არ აღვიძებენ არესა...

ალბად რადიო ამპარატებსაც რადიო სადგურის უფროსისათვის მიუშაძეს...

სიმს (ქუთაისი). კარგია, ძალიან კარგი თქვენი ლექსი: სიზმრად ვნახე — ქუთაისში, გაუფანათ წყალსადენი. მოჭკასავით ვავიწერე წყალი შევსვი მე იმდენი გეტყობათ ბევრი წყალი შევისვამთ. ამ რაში წყალის გარდა სხვა არაფერია. რაღა იქნება მამის, როცა წყალსადენი მართლა ექნება ქუთაისში?!

კ ა თ ა მ ს ნ ი ა ნ ბ ს

მტოებიათვის საშინელო და მოყვრებისთვის საყვარელო ნიაგო. ვიყო უყვანასწენელი ტრამეიას რიგში და არ მელირსოს არაფრის ოოდერი, თუ ეს ამბავი მართალი არ იყოს.

საქმე უმდევშია: ავერ ერთ წელოზე მეტია, რაც შემოიღეს რკინის გზაზე სამატარებლო გუნდების უბნობით სიარული. მაგალითად, თუ წინად ტფილისის გამცილებელი აცილებდა ვაგონს ბათომამდე, ფოთამდე და ბაქომდე, ეხლა მხოლოდ ზესტაფონამდე და განჯამდე აცილებენ.

როგორც ვიცით, გამცილებლის მოვალიობას შეადგენს ვაგონში წესრიგის დამყარება, ხისუფთავის დაცვა, და ზამთრობით — ფეხების გახურება. ეს მოვალეობა ეკისრება როგორც ტფილისის გამცილებლებს, ისე ბაქო-ბათომ-ფოთის გამცი-

ლებლებს. სინამდვილეში კი ეს ასე არ ხდება. მაგალითად: ბათომის აღმშენებლისადია ამბობა: — ჩემ გამცილებლებს რავე ვაკადრებ ვაგონების დასუფთავებას და ფეხების გახურებასო. კიდევ დაუნიშნავს მათთვის დამხმარეები.

ეს მღვთმარეობა ბევრჯერ აცნობეს ტფილისის გამცილებლებს, როგორც სამმართველოს, ისე პროფკავშირსაც; თუ ბათომის გამცილებლებს ჰყავთ დამხმარეები, ჩვენ რა დავაშვებით? ან ვინ მისცა ბათომის აიმიინისტრაციას იმის უფლება, რომ რკინის გზას ამდენ ზედმეტ ხარჯებს აძლევსო? მაგრამ განცხადება დარჩა ხმად მღაღადებლისა უდაბნოსა შინა.

ეხლა შერ მოვმართავენ, ამბ. წიანგო, და იმედიც აქვთ თქვენი ამ საქმეში ჩარევით საქმე გამოსწორდება.

მონდობილობით კირილე საფიჩხიელი.

ლიონი

მაკდონალდი: — არიქა, ბი ვეცო, გეში ვაიბზარა, შემოსული წყალი მოქაჩეთ, თორემ დავ
— რალა ამოვქაჩოთ... წყალი მეთი შემდის... გეში იძირება.